

8 RÄTTSUPPFATTNING

8.1 Inledning

¹Det gamla ordet ”moral” har till den grad idiotiserats, att det icke vidare borde komma till användning. Hithörande begrepp ha utformats av teologer och andra okunniga om verkligheten, livet, livslagarna, utvecklingsstadier, återfödelse etc. De äro i många avseenden livsodugliga eller rentav livsfientliga.

²Först och främst måste man skilja på sociala begrepp (hörande till samhällets lagstiftning, nödvändiga för friktionsfri sammanlevnad), utvecklingsbegrepp och esoteriska begrepp (till vilka höra de tolv essentiala egenskaperna). Definitiv utformning av esoteriska begrepp i ett rättssystem föreligger icke ännu utan får ställas på framtiden. Emellertid äro rättsbegrepp nödvändiga, om rättskaos skall förebyggas. Föreliggande uppsats om rättsuppfattning är ett försök till orientering i detta avseende. I anslutning härtill göres ett försök att ange några erforderliga rättsbegrepp och livsegenskaper, som ingå i de tolv som planethierarkien betecknat såsom essentiala.

³Beteckningarna ”moral” och ”etik”, som ingen längre vet vad de egentligen betyda, om någon ens någonsin förstått det, torde bäst ersättas med ordet ”rättsuppfattning”. Det har ännu icke hunnit missbrukas med begreppsförvirring som följd och kan därför ange vad frågan gäller.

⁴Sammanställningen ”moral och mental” i franskan och engelskan visar, att det ”moraliska” räknas till det emotionala. Och detta är riktigt på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium. När den normgivande delen av mänskligheten nått mentalstadiet, kommer förståelsen för Lagen (inbegreppet av alla natur- och livslagar) och lagenligheten att ersätta nuvarande förbistring och moralfiktionalismen.

8.2 Rättens problem

¹Inga försök att konstruera ett idealrättssystem ha lyckats. Man har icke ens kunnat enas om definitioner på rätt och orätt. Filosofiens historia visar det negativa resultatet av de skarpaste hjärnors ansträngningar i detta hänseende. Rättsgrunden har saknats.

²Denna rättsgrund är livslagarna. Utan denna grund blir varje rättssystem en okunnighetens och godtyckets konstruktion.

³I de flesta frågor om rätt och orätt har spetsfundigheten outtömliga möjligheter till skenbart eller verkligt riktiga invändningar eller argument. Sokrates kunde ännu i tusentals år ha fortsatt att tvista med sofisterna. Kan man icke enas om rättsgrunden, bli meningsutbyten resultatlösa.

⁴Om stiftad lag strider mot ideal rätt eller livslagarna, kan den icke utgöra ideal rättsgrund.

⁵”Högsta rätt kan bli högsta orätt,” ifall formell rätt av egoism, rättsförbistring eller formalism drives till sina yttersta, orimliga konsekvenser.

⁶Enligt Schopenhauer betyder orätt att tillfoga andra lidande eller skada på något sätt, det må gälla person, frihet, egendom, anseende etc. Man får därmed också möjlighet till förnuftig definition av plikt. Plikter äro sådana handlingar, vilkas underlåtenhet skadar någon. Givetvis ingår häri ensidigt brytande av överenskommelser.

⁷Fortfarande enligt Schopenhauer är våldsvarkaren eller rättskränkaren ensam ansvarig för de åtgärder man måste vidtaga för att stävja hans framfart.

⁸Ifråga om bedömningen av individen anser Schopenhauer, att vi icke böra betrakta hans okunnighet och oförmåga, hans fiktioner och illusioner, utan hans lidanden, ångslan, nöd och kval.

⁹Omöjligheten att enas om vad som är rätt och orätt beror på att envar har den rättsuppfattning som tillhör hans egenart och utvecklingsnivå. I alla rättsfrågor måste individen söka komma till klarhet för egen del. Genom att söka övertyga andra kränker man lätt toleransens princip. Envar

har sina ideal.

¹⁰Frågan, hur man skall bemöta individernas ondska och värja sig mot ondskans utslag, kan icke besvaras generellt utan måste bedömas från fall till fall. Det finns ingen allmän rättelsemetod. Varje individ måste behandlas individuellt. Tillvägagångssätten bli givetvis olika allt efter individernas utvecklingsstadium, omdömesförmåga, egenartens repulsionstendens, sättet för självhävande, graden av aggressivitet och föreliggande omständigheter i övrigt. Är kränkningen av den art, att den kriminaliserats i rättsförordningar, är den enklaste utvägen att anlita ordningsmakten. Det finns emellertid många utslag av själslig tortyr, gentemot vilka individen själv måste finna utvägar.

¹¹En kulturindivid, som av omständigheterna försatts i en miljö av individer med repellerande tendens på lägre nivåer, kan få svåra problem att brottas med i sättet att bemöta alla utslag av hat, intolerans och arrogans, självhävande och maktbegär. Ju större avståndet är mellan individernas utvecklingsnivåer, desto lättare uppstår friktion vid daglig nötning under irriterande förhållanden. Äro individerna oemottagliga för vänlighet och välvilja, sakliga skäl och humor, utnyttja överseende och eftergivenhet, återstår väl endast att taga allt som en prövning eller söka en annan omgivning.

¹²Hur ofattbart komplicerat livet är, hur omöjligt (i absolut bemärkelse) det är att handla rätt, får hylozoikern (som dock har tillgång till hylozoiska världsåskådningen och fundamentala kunskapen om livslagarna) en svag aning om, när han får veta, att även de i femte naturriket (med sitt enormt överlägsna vetande) behöva sinsemellan diskutera problem rörande mänskligheten och individerna. Undra sedan på att de som tillgodogjort sig mänsklighetens samlade livserfarenhet, tycka att fjärde naturriket mest av allt kan liknas vid en stor barnkammare. Tyvärr ha dessa barn möjlighet att "leka med dynamit" i många olika avseenden. Människorna begå i sin märkvärdighets vishet idel dumheter.

¹³Seder, bruk, konventioner, uppfattning av dygder och laster etc. äro historiskt arv. De utsäga ingenting om vad som idealt sett är rätt eller orätt. De ha uppstått ur försök till anpassning genom tillämpning av ur världs- och livsåskådning hämtade principer på bestående förhållanden. Ändras förhållanden eller åskådningar, ändras denna rättsuppfattning. Den esoteriske rättsforskaren med kännedom om de olika utvecklingsstadierna och om hur raser och nationer uppstått och under vilka betingelser de levat och undergått förändringar har ingen svårighet att förklara denna ständiga omvandling av rättsbegrepp.

¹⁴Det finns otaliga slag av rättsuppfattning. Och alla ha haft ett relativt (!!) berättigande. Men endast totala omdömeslösheten kan därav draga den förvända slutsatsen om all rättsuppfattnings illusivitet. Mellan rätt och orätt föreligger alltid en absolut motsats, som icke får "relativeras", om individen eller nationen icke skall hamna i rättskaos och absolut godtycke. Rätt måste vara rätt och orätt måste vara orätt på varje särskild utvecklingsnivå.

¹⁵Ändras allmänna rättsuppfattningen utan att lagarna ändras, utfärdas lagar, som strida mot nedärvd, ingrodd rättsuppfattning, förstörs aktningen för lagen. Vördnad för lag är en oersättlig tillgång, en nödvändig förutsättning för laglydnad, som endast livsokunnighet, frivolitet och cynism förslösar. Förakt för lag medför laglöshet.

¹⁶Envar inser nödvändigheten av att hinder resas för godtycke och självsvåld, laglöshet och barbari, mot att våldet regerar, det rätta blir rättslöst och det goda värnlöst.

¹⁷Kampen för rätten är en fundamental livsuppgift, som tyvärr fullständigt feltolkats och förfalskats av okunnighetens vidskepliga tro på en gud, som skulle åtagit sig att göra det som Livet klargjort åligger människorna. Den som underlåter att beivra rättskränkning, att hävda ideala rättens princip även för egen del, begår ett livsmisslag mot enhetslag, utvecklingslag och alldeles särskilt frihetslag. Livslag ger livsrättigheter men också därmed livsskyldigheter. Att svika rätten är feghet, fanflykt, förräderi. Det är att underlåta påtaga sig ofrånkomlig del av det gemensamma livsansvaret, att öka andras börda, deras kamp för rätten. Det är icke fråga om inhuman eller godtyckligt stiftad rätt, om rättshaveri och processlystnad, om självhävande och

kverulans. Det gäller ideal rätt. Och den skär djupare.

8.3 Rättsgrunderna

¹Rättsuppfattningen måste grundas på kunskapen om Lagen och enhetens livssyn. Grundad på egoism kommer den förr eller senare att visa sig ohållbar i sina konsekvenser. Den som är lojal av egoistiska motiv, upphör att vara lojal, när dessa motiv bortfalla.

²Mycket ofta hjälper det den rådvile, om han tänker på hur det skulle gå, om alla resonerade på samma sätt. Det var den tanken, som föresvävade Kant, när han sökte efter en formel, som skulle underlätta bedömningen: kan denna min maxim bli en allmän lag? Kants formel är ohållbar. Den leder till absolutifiering och principrytteri.

³Snusvishetens apostlar inom rättsfilosofi och rättsvetenskap (och de äro många) komma givetvis att förklara, att principen ”frihet inom gränserna för allas lika rätt” är oduglig såsom rättsprincip, enär de gränserna icke kunna anges, och att man alltid kommer att tvista om var dessa gränser gå. Den rättsprincipen faller inom subjektivismens ram, lika individuell som den av Christos förkunnade vishetsregeln (enligt enhetslagen). Men principen duger såsom regulator, såsom grund att bygga på, såsom ”rättslikare”. Vad som strider mot den principen saknar hållbar rättsgrund och är också i motsättning mot livslagarna.

⁴”Största möjliga lycka för största antalet individer” är en fundamental bedömningsgrund. Frågan gäller ej, ”vad som är bäst för individen,” utan ”vad som är bäst för de många”. Esoterikern säger: ”Endast de som kunna tänka med visionen av de många såsom en, kunna tillfredsställande formulera de riktiga principerna.”

⁵Grunden till människans handlande är hennes uppfattning av livet. Det är verklighetshalten i hennes övertygelser, som gör henne livsduglig eller livsoduglig, till en nyttig samhällsvarelse eller en fara för samhället. Visar sig den övertygelsen vila på ohållbar grund, så förlorar hon fotfästet.

⁶”Den religiösa moralens förkämpar bruka vanligen ställa alternativet: antingen en moral, grundad på tron på en övervärldslig ordning, eller moralisk nihilism. Då vi icke kunna leva på den sistnämnda, måste vi acceptera den förra. Varifrån skulle vi eljest kunna få normer för rätt och orätt, gott och ont?”

⁷Ifall de s.k. moralbuden (”guds bud”, enklaste levnadsregler för möjlig sammanlevnad) få sin rättsgiltighet grundad på den teologiska religionsfiktionalismen, går denna rättsgrund förlorad med fiktionerna. Rätt och orätt kan grundas endast på kunskapen om livslagarna.

⁸Man kan icke fastställa hållbara normer för rättsuppfattning inom olika livsområden genom att utgå från härskande åsikter om dylika. Människorna äro alltför livsokunniga för att avgöra, vad som kan vara skadligt eller oskadligt. Icke en gång vetenskapen kan detta annat än i undantagsfall (mycket mer sällan än expertisen kan avgöra).

⁹Den som avvisar ”varje auktoritetsbunden livsuppfattning”, har därmed proklamerat godtyckets princip, den må sedan vara kollektiv eller individuell. Kunskapen om verkligheten och livet förblir auktoritativ för alla som icke inträtt i ”platoniska idévärlden”.

¹⁰”Föreställningen att det finns en objektiv moralisk världsordning är en grundidé i grekiskt tänkande. Ingen kränker ostraffat rättens bud, ’Dikes heliga lag’, som på en gång har karaktären av en naturordning och en rättsordning och gäller för både människor och gudar.”

¹¹I det sammanhanget kan påpekas, att ”Greklands vise män” voro invigda i esoteriska kunskapsordnar.

¹²Esoteriken är den enda åskådning som ger orubbliga fakta för livets mening och mål. Enligt denna utvecklas individernas medvetenhet i en serie allt högre naturriken och i enlighet med orubbliga natur- och livslagar. Alldenstund denna åskådning icke kan fattas av andra än dem som kunna räknas till filosofiskt och vetenskapligt skolade intelligentian och även för denna ännu länge måste förbli en obevisad arbetshypotes, återstår endast att grunda rättsuppfattningen på en

allmängiltig och ofrånkomlig social rättsprincip. Och denna är ”viljan till enhet”. Det torde icke vara svårt att uppvisa, att mänskligheten har att välja mellan att äntligen godtaga denna princip eller finna sig i ett ”allas krig mot alla” (öppet eller maskerat). Det måste finnas en rättsordning, som möjliggör friktionsfri sammanlevnad mellan människorna och utan vilken samhället icke kan bestå. Man kan även kalla ”viljan till enhet” för goodwill.

¹³Västerländska etiken (läran om rättsuppfattningen) är snart tre tusen år gammal, och människorna i dag äro mer desorienterade än någonsin. Man förstår, att Hägerström vägrade betrakta etiken såsom vetenskap. Men vissa fundamentala principer för social samlevnad ha dock internationellt godtagits, principer utan vilka ett samhälle ej kan bestå.

¹⁴Det finns redan ett internationellt rättssystem grundat på fundamentala och omistliga mänskliga rättigheter, som godtagits av alla verkliga kulturnationer. De som vägra att erkänna dessa rättigheter, ha därmed ställt sig utanför mänskliga gemenskapen. Härskande klicker i diktatur- och polisstater trampa alla mänsklighetens fundamentala rättigheter under fötterna och måste för varje oförvillad rättänkande framstå såsom mänsklighetens fiender.

¹⁵Endast vid att genomföra riktiga mänskliga relationer i en anda av goodwill kunna vi bygga upp en fredens värld för fortsatt kulturellt framåtskridande.

¹⁶Det tillhör den religiösa okunnighetens illusioner, att gudomen skall ställa allting till rätta, att den skall göra vad mänskligheten mycket väl kan göra själv. Gud gör ingenting som människorna äro i stånd till. Det är mänsklighetens sak att finna sättet för fredlig sammanlevnad.

8.4 Individens okränkbarhet

¹Det måste en gång för alla gentemot alla moralister hävdas, att individen har livets gudomliga rätt enligt frihetslagen att tänka, känna, säga och göra vad han vill, sålänge han därvid icke inkräktar på allas lika rätt till samma okränkbara frihet och i övrigt icke begår kriminaliserade handlingar. Människan har livets gudomliga rätt att ha sitt privatliv i fred. Det allt förgiftande skvallret med oundvikligt förtal innebär en kränkning av frihetslagen.

²Moralisterna kränka frihetslagen och enhetslagen och falla därmed under ”domen”, den dom de uttala över andra. Att försvara sig mot angrepp på individens privatliv hör till livets nödvärnsrätt. Andras privatliv angår ingen. Det är först i förhållande till omvärlden, alltså utanför det egna livsområdet, som vi ha rätt att kritisera, ifall fog finnes, vilket ingalunda alla äro i stånd att avgöra.

³Esoterikern besvarar inga personliga frågor, enär de endast tjäna till att tillfredsställa den allmänna nyfikenheten med dess skvaller. På mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium kan man säga, att ju mindre människor få veta om ens personliga liv, desto bättre.

⁴Esoterikern har särskilt intresse av att bevara sin personliga integritet. Han är annorlunda, och det tillåts man icke vara. Han har annan uppfattning i så gott som allt, eftersom han har verklig kunskap och ser på människorna och livet på ett helt annat sätt och det enda förnuftiga. Det minskar icke hans intresse för människor, men hans intresse är berättigat, ty han vill endast gagna alla, något som eljest sällan eller aldrig förekommer.

⁵Esoterikern måste ha klart för sig, vilka han kan hjälpa och på vad sätt han kan hjälpa utan att göra intrång på individens rätt att tänka och känna på sitt sätt. Önskan att tjäna utvecklar en instinkt för hur han skall kunna nalkas andra och hjälpa dem i deras behov av rätt verklighetsuppfattning. Instinktivt lär han känna detta behov genom erfarenheten och låter andra känna, att hans enda önskan är att vilja hjälpa och att han icke begär något för egen del.

⁶Apinstinkten – att rätta sig efter tendensen ”så säga alla, så göra alla”, att bli en eftersägare av tidens och samhällets betraktelsesätt – har socialt sett varit ett nödvändigt beteendemönster i alla tider och hos alla folk. Man undrar icke över att de som äntligen börja utveckla sunda förnuftet med dess möjlighet till självbestämmdhet, reagera mot dessa tyranniska moralregler, mot att samhällets moraldiktatorer få fortsätta med den värsta av alla laster, nämligen att stämpla de

”annorlunda” såsom asociala psykopater. Det är samma livsokunnighetens barbari och fanatism, som uppfann tortyr och bål, som förföljt alla banbrytare och genier, till och med en Buddha eller Christos. Det är på tiden att vi lära oss att tolerera de mänsklighetens vägvisare och välgörare, som icke rätta sig efter rådande seder och bruk, som våga vara annorlunda.

⁷Det konventionella hyckleriet och skenheligheten tillika med stimulerande livshatet och behov av föremål för förakt har formulerat cyniska elfte budet (Du skall icke låta dig ertappas).

⁸Planethierarkien talar också om ett elfte bud, och det låter annorlunda: ”Du skall älska din nästa såsom dig själv.” Hur länge skall det dröja, innan man inser nödvändigheten av att lyda detta råd? Innan detta skett, får mänskligheten finna sig i att skörda hatets sådd. Den må icke beklaga sig. Den har vetat den lagen i två tusen år och aldrig frågat efter den. Går mänskligheten under, så är det endast vad den förtjänat. Lagligt och logiskt har en sådan mänsklighet ingen rätt att existera.

8.5 *Gott och ont*

¹Livets mening är medvetenhetsutveckling.

²Utvecklingen består i att medvetenheten lär sig behärska materien genom att upptäcka lagarna för tillvaron och betjäna sig av viljans ”allmakt”.

³Vårt oändliga liv är ett instinktivt, senare allt mer medvetet sätt att förvärva erforderlig insikt, förståelse och förmåga.

⁴Allt som motverkar denna utveckling kan betecknas såsom ont. Förutsättning för utveckling är dels individens frihet att tänka, känna, säga och göra som han finner för gott inom gränserna för allas lika rätt, dels frihet från materiella bekymmer, så att individen får tillfälle att ägna sig åt sin medvetenhetsutveckling.

⁵Den mänskliga medvetenhetsutvecklingen består i en fortgående jagets identifikation med det högre och frigörelse från det lägre, och ont blir allt som vill hindra frigörelsen.

⁶Detta kan naturligtvis uttryckas på många olika sätt. Det är exempelvis berättigt säga, att det goda är viljan till enhet och det onda är viljan till makt, därför att den senare viljan omöjliggör enhet, som är grundad på frihet.

⁷Det finns icke något i och för sig gott eller ont. Allt beror på det bruk vi göra av det. Detsamma gäller människans egenskaper, vilket bruk vi göra av dem (avsikten, motivet), om de användas till att gagna eller skada medvetenhetsutvecklingen och enheten, om de användas för delen eller det hela. Man gagnar delen genom att alltid ha det hela för ögonen (såsom fundamentalprincip). Varje slag av dragen gräns mellan det hela och dess delar är ett brott mot enheten. Egoisten, som tänker enbart på sig själv (och det han betraktar såsom sitt), kommer därigenom i motsättning till enheten.

⁸Allt ont hämmar oss på vår väg mot målet. Men samtidigt lär det oss, hur vi icke böra tänka, känna, säga och göra. Det är genom att skörda dålig sådd, som vi lära oss skilja på gott och ont. Om egenartens grundtendens är övervägande repellerande, lära dessa individer huvudsakligen genom smärtsamma erfarenheter. De måste få uppleva, hur andra känna det, innan de avstår från att tillfoga andra lidande.

⁹Visheten börjar med insikten om det ”ondas” betydelse för utvecklingen såsom pådrivande faktor, insikten om betydelsen av de latent felens framträdande, förståelsen för misstags och misslyckandens betydelse. Innan dess har den negativa inställningens passivitet och underlåtenhet varit förhärskande, låt-gå-systemet varit bekvämast, fruktan för att begå misstag förstärkt fegheten. Rätt svarade Dante på frågan ”vilken känner det goda?” med ”den som känner det onda”. Det ondas livsförvändhet, som vi dagligen uppleva, lär oss slutligen inse det godas nödvändighet. Det onda är laglösheten och det ondas grund är livsokunnigheten. Ty den som har verklig kunskap och insikt (däri inräknat vetskap om tillvarons omutlighet), handlar icke mot Lagen. När den insikten blivit axiomatisk hos mänskligheten i stort, har människan uppnått

myndighetsåldern, icke förr.

¹⁰Lag och rätt är ett problem, som filosoferna ännu icke kunnat utreda. Ifall man med lag menar rättslagstiftningen, så har den långt kvar, innan begreppen rätt och orätt blivit utredda. Man kan rentav säga, att rätt börjar där lag slutar. När mänskligheten lärt sig inse, att allt är hat som icke är kärlek, börjar den fatta vad som är ”rätt”.

¹¹Det goda är kärlek, det onda är hat.

¹²Det goda har naturligtvis ingenting med sentimentalitet att göra, med oförmågan att säga nej.

¹³Bland de många förfalskningar av Jeshu ord, som förekomma i gnostikernas evangelieromaner, finns ingen mera vilseledande än den, att man icke bör stå det onda emot. Det skulle betyda, att planethierarkien överlämnade makten åt svarta logen. I den kampen finns ingen ”tredje ståndpunkt”, ingen neutralitet. ”Den som ej är med, är emot.”

¹⁴Gott blir begripligt endast i sin motsats till ont. Gott–ont har sin ursprungliga betydelse i samband med medvetenhetsutvecklingens högre–lägre. Det onda uppkommer genom att det lägre får behärska det högre. Gott är allt som befrämjar evolutionen, ont allt som motverkar den.

¹⁵”Som ont kan man betrakta allt som en gång haft en uppgift men sedan blivit ett hinder för den fortsatta utvecklingen, gamla former av religiös, politisk och social art.” (D.K.)

¹⁶Ont är det lägre i avsiktlig motsättning till det högre, i motarbetandet av utvecklingen, enheten, självförverkligandet, i maktens upphävande av individens rätt till frihet.

¹⁷Det lägre är icke i och för sig ont. Utvecklingen förutsätter lägre och högre. De tre högre ”principerna” i ett sjutal kallas goda, emedan de innebära relativ fullkomlighet, kunskap, frihet etc. De fyra lägre kallas onda, emedan de visa relativ ofullkomlighet, okunnighet, ofrihet etc.

¹⁸Det högre vill attraktion och förening. Det lägre genomgår ofta ett tillstånd av repulsion.

¹⁹Det verkligt onda uppkommer, när det lägre medvetet bestämt sig för repulsion och separation och systematiskt motarbetar enheten.

²⁰Makt måste finnas. Makt är ordning, organisation, friktionsfrihet. Hela universum är en organisation, ett fulländat ”maskineri”. All makt är betingad, relativ. Den försvarar sig själv i den mån den är i enlighet med natur- och livslagar och medför friktionsfrihet.

²¹Esoteriskt sett ligger det ondas problem alltför djupt för okunnighetens uppfattningsförmåga.

²²Ont blir en fråga om energiernas missriktning. Liksom atomerna äro av två slag (positiva och negativa), så ha alla slag av energier två huvudriktningar: involutionsens nedåtgående (från högsta till lägsta värld) och evolutionens uppåtgående (från lägsta till högsta). För monader i evolutionens naturriken äro de energier ”goda”, som gå uppåt, och de ”onda”, som gå nedåt. De goda befördra utvecklingen, de onda motverka den. Evolutionsmonadernas höljen bestå av monader på vägen ner mot fysiska materien. De verka alltså nerdragande. De energier, som för dessa involutionsmonader äro ”goda”, bli ”onda” för evolutionsmonaderna. Alla de evolutionsmonadernas medvetenhetsyttringar, som tillgodose involutionsmonadernas ”utveckling” nedåt, motverka evolutionsmonadernas utveckling uppåt, och till dessa skadliga energier höra alla de ”egoistiska”, som icke befrämja alla evolutionsmonadernas utveckling, alla som verka isolerande, som äro i strid mot universella evolutionens enhetskolektivitet, allt som kan kallas ”jagiskt” eller grupp-egoistiskt. Individens begår alltid misstag, när han lever (tänker, känner, handlar) för sig själv mot andras intressen.

²³Det är betecknande för livsokunnigheten, att individens utveckling mot det goda sker gradvis. Han lever först för sig själv, sedan för sin familj, sedan för en allt större grupp (släkt, klan, klass, nation etc.). Helt gott är det som gagnar icke endast hela mänskligheten utan även evolutionsmonaderna i lägre naturriken. När individen kommit så långt, är han färdig för femte naturriket.

²⁴I denna graderade utveckling komma de olika utvecklingsstadierna till synes.

²⁵Esoterikern inser, att motivet är det väsentliga och därom kunna de s.k. moralisterna ingenting veta. De begå fatala misstag, när de tillvälla sig domsrätt, utesluta någon från enheten (det göra alla hatyttringar), alldeles frånsatt att de döma efter skenet.

²⁶Till det onda kan räknas allt som motverkar riktig livsorientering och möjlighet att förvärva kunskap om verkligheten och livet. Ont är allt som berövar individen hans mänskliga rättigheter. Ont är allt som motverkar sant mänskliga relationer, allt som uppväcker hat mot individer, nationer, raser etc.

²⁷Till det onda hör självhävdelse. Självbestämmdhet är i motsats till självhävdelse objektiv bestämmdhet, bestämdhet av fakta, faktorer, förhållanden. Självhävdelse fås, så snart personligheten med sina stofiliter (önskningar, illusioner, fördomar, dogmer etc.) gör sig gällande. Detta sker ofta under den självbedrägliga motiveringen, att ”man måste själv följa det högsta man inser och förstår”. Därmed kan man försvara vilka galenskaper som helst. Knepet är mycket enkelt: man vägrar att inse och förstå det som inte passar. Och dylika knep är självbedrägerikomplexet i det undermedvetna specialisten på. Ett typiskt exempel på självhävdelse är att vägra lära direkt eller genom böcker. Självhärligheten vill hävda sig och vägrar finna sig i lärjungeställning, måste hävda sig mot auktoriteten. Det visar sig ofta i att eleven söker finna skäl till motsägelse, vill hävda en annan mening. Det slutar icke sällan med att läraren helt förkastas. Och för att motivera dylikt behöver man aldrig sakna anledningar, om man söker sådana.

²⁸Till det onda hör söndringstendens, hat. Därom torde tillräckligt vara sagt i *De vises sten*.

²⁹Mänskligheten har ansvar för att det onda styr. Det är vår sak att tillse, att detta i möjligaste mån förhindras. Det är vår sak att stå det onda emot. Envar måste därvid handla i överensstämmelse med sin syn på saken. Den är givetvis olika på varje utvecklingsstadium. Principen är den att vi få använda endast lagliga medel och icke taga rätten i egna händer. För dem på idealitetsstadiet gäller att i allt handla i överensstämmelse med livslagarna.

³⁰Lika för lika, öga för öga och tand för tand är barbarstadiets automatiska reaktion. Den principen godtar icke civilisationsindividen. Men man har full rätt att fordra effektiv gottgörelse. Det är statens uppgift att uppfostra vettvillningar till laglydiga medborgare. Det är i varje fall felaktigt att förklara folk oansvariga och överlåta åt enstaka individer (t.ex. läkare på psykiatriska sjukhus) att efter behag ge dem fribrev på nya ogärningar utan påföljd.

³¹Den som icke avlägger klar protest, när orätt sker inför våra ögon eller när hatet proklameras, gör sig delaktig i att det onda får råda.

³²De hatets tankar och känslor, människorna tänka och känna, öka lidandet, det onda i världen. Denna kollektiva sådd blir en kollektiv skörd. Världshistorien är världsdomstolen.

³³Fattigdom, arbetslöshet, rättslöshet med flera sociala orättvisor äro onda företeelser såsom resultat av kärlekslöshet och likgiltighet för andras väl och ve. De utgöra samhällets onda sådd.

³⁴Ifall människorna icke vilja avhjälpa nöd och elände, icke förändra den sociala strukturen, när denna visar sig otjänlig, blir oundvikliga följderna, att denna samhällsform upplöses. Det som motverkar frihet, enhet och utveckling, måste gå under.

³⁵Krig och revolutioner äro utslag av kollektiv dålig sådd, av kollektiva misstag ifråga om livslagarna, av kärlekslöshet och livsokunnighet.

³⁶Kriminalitet beror på förfelad uppfostran, olämplig utbildning, hatet mellan individerna, omänskliga sociala förhållanden, och den försvinner efterhand som samhället får sin rätta organisation.

³⁷Såsom ”stöld” räknas enligt esoteriken allt individen icke behöver för ett ändamålsenligt fysiskt liv och sin medvetenhetsutveckling.

³⁸Onda människor äro de som söka förslava andra i något avseende, som förhindra frihet (någon av de ”fyra friheterna”), som samla rikedomar på andras bekostnad, som lägga beslag på naturens produkter för egen del, som idiotisera mänskligheten, förhindra sociala förbättringar, förkunna hat mellan människor, förorsaka fattigdom, som söka makt för att härska.

³⁹Relationen gott–ont är ett problem människorna alltjämt tvista om. Den relationen återfinnes i sanning–lögn och kärlek–hat såsom mest närliggande. Grundproblemet uppkommer genom relationen högre–lägre i den skenbart oändliga utvecklingsskalan från mineralstadiet till högsta kosmiska allvetenhetens allmakt. Det lägre är ett ont i förhållande till det högre såsom gott. Ont

är det som hämmar livet. Det lägre blir ett ont i och med att det blir hinder för utvecklingen. Att förneka det ondas existens är detsamma som att förneka medvetenhetsutvecklingens realitet, förneka att det finns något ofullkomligt.

⁴⁰Logiska absurditeten i såväl illusionsfilosofien som Christian Science består i förnekandet av att verkligheten är verklighet, i hävdandet av att allting är inbillning. För esoterikern äro dylika påstående tecken på frånvaro av sunt förnuft, beroende på idiotiseringen av verklighetsuppfattningen och "förnuftsprincipen".

⁴¹Ingen med sunt förnuft kan förneka, att det onda finns i världen, att det finns smärta, lidande och sjukdom, att det finns hat, förföljelse och ondska, motarbetande av utvecklingen etc. Detta beror på atomernas repulsion och hos människorna på livsokunnighet.

⁴²Däremot kan man fastställa, att det onda har en uppgift i medvetenhetsutvecklingen, som till stor del är ett resultat av motsatsernas (gott–ont) spel. Genom att studera livsmotsatserna förvärva vi kunskap om verkligheten och livet. Utan det onda skulle vi icke veta, vad det goda är och aldrig kunna välja. Utan misstag, sorger och lidanden skulle vi ingenting kunna lära, icke växa och bli starka genom att övervinna svårigheterna.

8.6 Rättsrelativism

¹Uttrycket "etisk relativism" har genom okunnigheten, som alltid inbillar sig veta vad allting betyder, medfört den oundvikliga begreppsförvirringen, utmynnande i upphävande av alla rättsbegrepp. Den vilseledande beteckningen avsåg att förebygga att rättsprinciper tillämpas hur som helst. Misstag och missbruk ligga i principers felaktiga användning. Från relationssynpunkt består livet i relationer. Rättsbegrepp och rättsprinciper uppstå, förändras och utvecklas ur relationer mellan individer och förhållanden. För att förstå dessa begrepp och principer måste man ha kännedom om relationerna. Detta är första förutsättningen för att förnuftigt tillämpa rättsprinciperna. Och det är icke enda svårigheten.

²Grunden till den begreppsförvirring ifråga om rättsbegreppen, som alltid varit rådande men i vår tid urartat i rättskaos och förvildning, har varit att man icke klart fattat skillnaden mellan de rättslagar som gälla för förstajaget och dem för andrajaget, icke mellan dem för individen såsom individ och individen såsom samhällsmedlem och i mänskligheten, icke mellan berättigad egoism och nödvändig altruism.

³Det psykologiska felgreppet har varit, att man framställt rättsregler såsom dikterade av en gudom, då de varit de mest fundamentala för sunna förnuftet och nödvändiga förutsättningen för ett organiserat samhälle, utan vilka ett samhälle aldrig skulle kunna bestå. Därtill har icke behövts någon gudomlig visdom. Alldeles frånsatt att ingen gud dikterar lagar. Det behöver han inte, eftersom naturlagar och livslagar reglera den saken.

⁴Det talas mycket i esoteriken om "motsatsparen". Det är alltid fråga om högre och lägre (naivt uttryckt: gott–ont, rätt–orätt). Jaget i det lägre vill högre. Man får då alltid en motsättning mellan det som är och det som vill bli. Det är givetvis oriktigt att som moralisterna betrakta det lägre som ont, därför att det är lägre. Ont blir det först, när det blir ett hinder för att nå högre. Moralisterna bedöma individen från ett fullkomlighetsbegrepp, ett ideal som icke finns, icke kan förverkligas i människoriket, även om det skenbart, men också bara skenbart, synes förverkligat i helgoninkarnationen. Så nära nog totalt livsokunniga människorna äro, så totalt de famla i mörkret (aningslösa om vad som kan ske i nästa ögonblick), är det rentav brottsligt att på människorna ställa krav, som de äro ur stånd att motsvara. För vishet fordras essentialmedvetenhet och övermänsklighet. Moralisterna äro icke endast livsblinda. De äro dessutom hatfulla, ty alla moraliska domar äro utslag av hat. Kärlek kan icke döma. Men moralismen kommer trots sin omänsklighet alltid att finnas, sålänge mänskligheten befinner sig på hatstadiet (48:4-7). Dessa människor äro offer för hithörande vibrationer. Men de äro icke desto mindre ansvariga för att icke sträva efter att övervinna det. Och det finns mycket som de aldrig vilja

medge kan vara hat. Skalan är mycket lång från lägsta och grövsta till högsta och finaste. Det är av oändlig betydelse att människorna inse detta. Det är första provet på självkänedom och människokänedom.

8.7 Rådande rättskaos

¹”Det finns inte en enda mänsklig handling som samhället inte vid en tidpunkt har gillat och vid en annan fördömt. Fastän måttstockarna förändras förefaller livet meningslöst utan dem och så har moralmyten uppfunnits, och vetenskapen säger oss hur denna illusion har uppstått. Moralen är en effektiv anordning och dess sanktion en social åtgärd. Då moralen är en konventionell sak, har samhället rätt att ändra eller förbättra den, om det finner sådana modifikationer betingade av sina intressen.”

²Godtycket som lagstiftare. Vi äro tillbaka hos de grekiska sofisterna, icke bara i kunskapsteoretiskt avseende utan även i etiskt. Självsvåldets suveränitet. Diktatoriskt avgörs det vad som skall vara sant och falskt, rätt och orätt.

³Vår tid företer samma begreppsupplösning inom alla områden som under grekiska sofisternas epok. Naturligtvis märker allmänna opinionen ingenting, i alla händelser icke förrän det är för sent och katastrofen inträffat. Men den uppmärksamme iakttagaren kan dagligen konstatera upplösningen inom alla områden: politiska, sociala, ekonomiska och rättsliga livet. Godtycket regerar och makt är rätt men alltsammans väl maskerat bakom allsköns sofistisk.

⁴Till den totala desorienteringen i verklighets- och livshänseende hör även den allmänna begreppsförvirringen beträffande ”moral”. Envar har sin definition. När framstående ämbetsmän kunna säga, att ”lagen är till för att överträdas”, så kan upplösningen av alla rättsbegrepp knappast tolkas bättre. För esoterikern är rättsuppfattningen grundad på livslagarna, och dem går det inte att ”tumma på”.

⁵”Nya moralnormer är vi väl nästan konstant i behov av. De har en tendens att ligga efter, att inte riktigt vara i takt med skeendet – väl helt enkelt för att de snarare nöts fram av samhällsutvecklingen än utgör en utgångspunkt för våra ställningstaganden. På det individuella planet blir problemet än mer komplicerat. Där finns det förmodligen lika många moralnormer som människor – och måste få finnas, eftersom det ju är de egna förutsättningarna och så att säga miljöskadorna som bestämma våra tycken och handlingar. Vem förmår att konfliktfritt leva efter vissa uppställda regler, vilkas vittnesbörd man kanske icke accepterar känslomässigt?”

⁶Det framgår av denna djupsinniga analys, hur själva ordet ”moral” är ägnat att förvilla begreppen, så att man ej kan hålla isär regler, normer, seder, bruk, konventioner, betraktelsesätt, känsloreaktioner. Det hela blir en enda röra med begreppskaos som följd.

⁷Välvilja, tjänstvillighet, takt och hänsyn, riktiga mänskliga relationer, äro i alla händelser begrepp som måste utgöra en grupp för sig.

⁸Vår tid visar risken med att grunda rättsuppfattningen på religionen (riktigare teologiska dogmsystemet). När folk börjat inse fiktiviteten i teologiska förkunnelsen, har därmed också respekten för samhälleliga rättsuppfattningen försvagats och upplösning av rättsbegreppen blivit allmän företeelse. Man har icke klargjort för folk, att rättsuppfattningen ingenting har med teologi att göra utan är en sociologisk (om man så vill juridisk) fråga om friktionsfri sammanlevnad mellan människorna, att rättsordningen är en samhällelig nödvändighet för att skydda individerna mot överfall och intrång på allas lika rätt. Man kan icke bygga ett samhälle på djungelns lag om den starkares rätt, som för till ett allas krig mot alla.

⁹Att mänskligheten i rättsligt hänseende alltid (i historisk tid) befunnit sig i närheten av barbarstadiet, framgår av individens rättslöshet. Godtycket har regerat och de maktägande avgjort vad som skall vara rätt och orätt. I stort sett kan man säga, att makt är rätt, ära, välstånd (om icke rikedom genom förfoganderätt). Det är mer än så: makt är visdom, sanning, skönhet.

¹⁰Såväl teologerna som politikerna och nu även vetenskapsmännen vittna med sina

omänskligheter om individens rättslöshet. I vår tid är endast den rättsligt skyddad som har en stark politisk organisation bakom sig. Just skön mänsklighet.

¹¹Kulturstadiet med verklig rättsuppfattning uppnås först, när mänskligheten förvärvat kunskap om livslagarna. Då först kan den skilja på rätt och orätt.

¹²Det människorna kalla moral är sociala konventioner, rättsbegrepp, som de olika slagen av samhällen utformat på grundval av gjorda erfarenheter eller betraktade såsom nödvändiga för samhällets bestånd. Att de sedan införlivades i härskande religiösa fiktionssystem såsom dikterade av en högre makt, såsom gudomliga påbud, gav dem erforderlig nimbus av okränkbarhet och helighet. Att några av dessa moralbegrepp äro i överensstämmelse med livslagarna (enhetslagen, frihetslagen), förefaller på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium bero mera på tillfälligheter, när man runtom i de olika staterna ser, hur de tillämpas och framför allt hur staten anser sig stå över alla livslagar och mördar och stjäla och bedrar efter behag. Det är ändock stater, som skryta med både civilisation och kultur. Att somliga stater råkat i händerna på en klick banditer, är ytterligare ett bevis på mänsklighetens allmänna utvecklingsstadium. Massorna dåras av allsköns orimliga förespeglningar och tro blint på förfalskade ideal.

8.8 Moral och moralism

¹Ordet ”moral” kommer från latinets (mores = seder) och avsåg (innan teologerna införde fiktionen synd och därmed absolutifierade alla rättsbegrepp) ett system av konventioner för att orientera barbaren i hur man umgås med folk.

²Okunnighetens vanliga ordmissbruk har naturligtvis medfört att moral kommit att betyda mångahanda, närmast en samling förbud och tabuer, psykologiskt så förvänt som möjligt. Man har absolutifierat det negativa, som förlamar, i stället för att framhäva det positiva, som frigör.

³”Moralens grund är det godas idé.” Det låter sig naturligtvis sägas. Men ännu ha filosoferna icke kunnat enas om innehållet i denna idé. Det problemet kan endast esoteriken lösa. Det sammanhänger med livets mening och mål.

⁴Moral är likriktning, konventionella beviset på allas jämlikhet.

⁵Moralisterna tro sig ha någon livets rätt till krav på andra. De döma alla, som icke göra en fetisch av anständigheten. De äro blinda för sin egen omdömeslöshet, sin intolerans, sin arrogans.

⁶Moralismen är ett typiskt exempel på livsokunnigheten, självblindheten och intoleransen, självplacering på domarsätet.

⁷”Du skall, annars blir du fördömd.” Det är detta förbjudande och detta fördömande, som utmärkt moralen i alla tider. Rättsuppfattning är något helt annat. Hos den vise är den tillämpning av livslagarna. Hos dem på kulturstadiet är bedömningsgrunden friktionsfri sammanlevnad, allas lika rätt, rättrådighet, frihet och fred.

⁸Gångse moralens livsfientlighet med dess orimliga krav och eviga dömande framgår bäst av insikten, att varje individ befinner sig någonstans på en för oss skenbart oändlig utvecklingsskala och att hans livsförståelse och beteenden framgå av den nivå han uppnått.

⁹”Människorna förlåta aldrig.” Då frågas: vem har gett dem någon som helst rätt att förlåta? Eftersom de totalt sakna varje rätt att döma, en rätt som de i sin självtillräcklighet tagit sig i strid mot livets Lag (de dömande ska bli dömda), så blir rättigheten att förlåta endast en självtagen rätt utan grund. Förlåtelsen är liksom ”synden och nåden” satanisternas mest djävulska påfund för att idiotisera och därmed kunna tyrannisera mänskligheten. Enligt esoteriken finns ingen synd, ingen nåd, ingen förlåtelse, ingen rätt att döma. Det finns endast Lag, lagen för sådd och skörd. Det är en livets lag, nödvändig för livets bestånd, och icke ens gudarna kunna ändra på den.

¹⁰Däremot finns det samhällslagar, nödvändiga för samhällets bestånd, utan vilka alltså intet samhälle kan existera. Det finns samhällslagar, nödvändiga för att reglera rättsförhållanden mellan individerna, nödvändiga för ett samhälle, i vilket människorna kunna leva i fred med

varandra. Men dessa lagar ha ingenting med moral att göra. Moral är satanisternas påfund. Moral kommer att finnas, sålänge hatet är mänsklighetens livselixir, ty moralen ger människorna det sken de behöva för att hata och döma. Moral kommer att finnas, sålänge mänskligheten är beroende av sin emotionalmedvetenhet. Moralerna är ett av de många bevisen för att "världen vill bedragas", att människorna vilja bedraga sig själva.

¹¹Det är icke svårt för en esoteriker att fastställa, vilka uttalanden i nya testamentets evangelier som verkligen härröra från Christos. De flesta gnostiska talesätten ha tillagts honom. Men det finns också äkta christosord, och till dessa höra: "Dömen icke ...". De äkta orden har man konsekvent underlåtit att beakta och framför allt att tillämpa. Dom är hatets starkaste uttryck och det svåraste misstaget ifråga om både frihetslag och enhetslag. Dom utestänger domaren från livsgemenskapen och kan därför sägas vara en "dumhet värre än ett brott".

¹²Vi äro här för att göra erfarenheter och lära av dem. På grund av vår nästan totala livsokunnighet begå vi i stort sett endast misstag, som vi (när vi lärt av dem) kalla dårskaper. Moralismens livsfientlighet består däri, att den intalar oss att dessa dårskaper äro oförlåtliga. De voro i stället nödvändiga erfarenheter, vilka givit oss hälsosamma, för att icke säga nödvändiga, lärdomar. Det är genom misstag vi lära. I stället för att vara tacksamma för dessa, plåga sig många med att klandra sig själva och förgifta därmed hela sitt liv. Moralismen verkar därmed självförstörande på människan. Det psykologiska misstaget består i att vi identifiera oss med dessa dårskaper i vårt förflutna, då själva vårt ogillande visar, att vi äro annorlunda. Vi identifiera oss med våra erfarenheter, och däri består moralismens livsfientlighet.

¹³Den kristna fiktionen om "frälsningen från synden" har den psykologiska effekten, att den befriar individen från hans förflutna: "det är förlåtet". Och denna befrielse har för många varit grunden till deras "kristna tro". Esoterikern, som icke kan godtaga denna orättvisa, finner tröst i tanken, att han en gång skall få tillfälle att gottgöra.

¹⁴Moralens psykologiska missgrepp är förbudet (du skall icke). Det säger man till barn, som ingenting förstå, tills de lärt sig vanligt folkvett. Men man säger det icke till vuxna. Dessutom kränka förbuden frihetslagen. (Att det måste finnas sociala anvisningar för friktionsfri sammanlevnad i samhället, är en annan sak.) Skördelagen säger varken "du skall icke" eller "du skall", utan "om du handlar så och så, blir följderna den och den". Välj framgång eller misslyckande enligt frihetslagen! Allt detta förutsätter givetvis så mycken omdömesförmåga, att man vet vad saken gäller, innan man gör sitt val. Allt detta svammel om moral är meningslöst utan vetskap om utvecklingsstadierna.

¹⁵Shakespeare var esoteriker, och endast en esoteriker kan rätt förstå honom. Hans dramer vittna om att han hade kunskap om mänsklighetens olika utvecklingsstadier och reinkarnation. Man har klandrat honom för att han icke var moralist. Men han skildrade de olika människotyperna på deras nivå. Alla hade rätt, därför att de voro sådana. Moralisten är oförmögen inse, att sådan är individen på den nivån och att han icke rör för att han icke kan vara annorlunda. Man har klandrat Shakespeare för att han icke lät straff följa på brott. Men sådant är livet. Vi se icke följderna av våra misstag, därför att de visa sig i en senare inkarnation. Vår tids sofister mena, att alla ha rätt, att alla åsikter äro lika berättigade och alla åsikter äro lika goda och rätta, som om det icke finnes något i och för sig sant och rätt. Men att man icke moraliserar betyder icke att man gillar åsikten eller handlingen. Esoterikern dömer icke. Men han inser misstagen och vet varpå dessa bero.

¹⁶Livsuppfattningen är olika på olika nivåer, och detta fortsätter i en lång serie allt högre nivåer med allt riktigare uppfattning, tills individen når den platonska idévärlden och kan själv konstatera fakta och bedöma, inse och förstå vad som är i och för sig sant och rätt.

¹⁷Ett bevis på moralismens psykologiska omdömeslöshet är att (konventionella hyckleriets) "oförvitlighet" tas såsom ett tecken på kapacitet. Som om insikt och förmåga att förverkliga ideal vore samma sak och oskiljaktiga, vilket är möjligt endast för dem i femte naturriket. Var är för övrigt logiken? Den kristne tvingas av religionen erkänna sin absoluta syndighet men kräver att

få framstå såsom syndfri inför massan. Den moraliska självblindheten är också ett bevis på psykologiska imbecilliteten. Därtill kommer den moraliska fegheten, som är lika stor som hyckleriet. Ytterligare få vi den moraliska cynismen i elfte budet och oförlåtande förkastelsesdomen över den som låtit sig ertappas. Och dessa människor ska tala om moral. Det är väl i alla fall botten! Ännu värre är att det är obotligt. ”Den som är utan synd, kaste första stenen.” Och de kristna ha dagligen slungat stenar i två tusen år sedan detta sagts. Hur många tusen år ska de fortsätta? Fråga den hycklande moralisten, när han tänker sluta, när han inser sin idioti.

¹⁸Moralisterna, som alla äro antingen aningslösa eller medvetna om egen skenhelighet och eget hyckleri, kräva överensstämmelse mellan lära och liv och fördöma dem som ”misslyckas”. Med det kravet kunde ingen vara lärare. De egenskaper, vi förvärvat i föregående liv, kunna vi lätt nog återförvärva. Men de flesta egenskaperna förvärvas långsamt under utvecklingens gång under årmiljonerna. När skall mänskligheten befrias från moralisterna?

¹⁹Många ha en gång förvärvat emotionala helgonens alla egenskaper men ha ej fått tillfälle att ånyo utveckla dem, i regel därför att andra egenskaper eller förmågor måste förvärvas och kräva all tid och kraft.

²⁰Vi bedöma oss själva efter våra goda föresatser och andra efter deras handlingar.

²¹Moralisterna bedöma en människa efter hennes fel och brister. Men esoterikern bedömer henne efter uppnådd utvecklingsnivå och storhet inom givna områden för hennes kapacitet. Icke sällan äro fel och brister det pris hon får betala för sin storhet.

²²Moralisten är självblind. Han är till största delen aningslös om vad som rör sig i hans undermedvetenhet. Poul Bjerre, psykoanalytikern, som haft tillfällen att se en smula bakom ”fasaden”, konstaterade om ”oxfordisterna”, dessa offentliga självbiktare, det för esoterikern självklara faktum: ”Små, klädsamma försyndelser kan göra sig i talarstolen, men det som skakat själens grundvalar lämpar sig inte för offentligheten.” Att vidgå sina konflikter på bekännelsemöten föll dem aldrig ens in. Och så tro sig människorna om självkänedom!

²³Hurudana äro jag och du? Därom vittnar världshistorien.

²⁴Den som har minsta självkänedom, talar aldrig illa om någon. Det är beviset.

²⁵När moralisterna tala om ”förfelat liv”, mena de, att individen icke tillvaratagit sina möjligheter till utveckling eller insats utan ”misslyckats”. De inse ej, att vissa erforderliga egenskaper ännu ej förvärvats av individen, nödvändiga för att han skulle lyckas och rätt kunna använda sina konstaterbara egenskaper. Utan en helgjuten fond av tusentals egenskaper kunna enstaka ”glänsande” egenskaper ofta icke komma till sin rätt. Vi veta så litet om alla dessa egenskaper vi förvärvat och ha latent och om alla de egenskaper vi ännu sakna. Om moralisterna anade sin oerhörda livsokunnighet, skulle de icke agera bedömare och dömare. Redan detta att ha blivit människa är bevis på förvärv av otal egenskaper.

²⁶Moralisterna veta ingenting om reinkarnation och lagen för sådd och skörd, om livet mellan inkarnationerna, om utvecklingslagen och de olika utvecklingsstadierna. Ju mindre man vet, desto säkrare är man på sina illusioner och fiktioner.

²⁷Ifall moralisterna hade livskunskap, skulle de icke vara så förvånade över misstag även de på humanitetsstadiet kunna begå, över dessas fel, brister och allsköns ofullkomligheter. Dels veta de ingenting om skördelagens verkningar, denna i vissa avseenden förfärliga lag. Dels kunna de aldrig fatta motiven hos dem på högre nivåer och veta ej, att motivet är det väsentliga i allt handlande.

²⁸Gentemot moralisters anspråk på att geniet skall visa sig ödmjukt har man all anledning att reagera såsom Goethe med: ”Nur die Lumpen sind bescheiden.” Vad ha moralister att komma med för anspråk? Bara det att de äro moralister, visar att de äro förljugna fariseer och hycklare.

²⁹Det finns många esoteriska ideer i Goethes skrifter, vittnande om kunskapskällan, gott om uttalanden präglade av esoterisk insikt. Ett dyligt, som särskilt moralisterna skulle ha nytta av att lägga på minnet, är: ”Es irrt der Mensch, so lang er strebt.” Vi begå alla i stort sett endast misstag, hur kloka och välvilliga vi i övrigt anse oss vara, emedan vi sakna kunskap om livet och

livslagarna.

³⁰De i vår tid upprättade professurerna i litteraturhistoria möjliggöra förvärv av akademisk doktorsgrad genom parasiterande på andras litterära insatser, ett slags andlig likplundring, varvid framdragande av litterära gestalters alla laster, fel och brister betraktas såsom viktiga vetenskapliga upptäckter. Dessa professurer borde snart vara mogna för avveckling.

³¹Larochefoucaulds maximer äro på det hela taget en blodig satir över moralismen, som alltid utan effekt, därför att folk måste ha sina hatmotiv. Att söka bekämpa moralismen är som att piska Hellespontens böljor med järnkedjor. Det böljar bara ännu mera. Grekiska sagans hydra var symbolen för förtalet. För varje huvud man högg av växte två nya fram. Grekerna i förhistorisk tid hade människornas olika utvecklingsstadier fullt klarlagda.

³²Följande uttalande av ett 45-jag kanske kan få någon att reflektera över moralismens effekt, något som de flesta (upplysande nog) instinktivt söka att undvika: ”Sålänge kvinnorna icke försvara de s.k. fallna kvinnornas sak i stället för att delta i moralisternas skull, sålänge ska de förgäves kämpa för full likställighet. De begå två misstag: de äro moralister och alltså hycklare och de fördöma sitt eget kön.”

³³Det har funnits några modiga högtstående män och kvinnor, som gjort vad de kunnat för att bekämpa den infama moralismen, det cyniska hyckleriet, detta satanisternas mest effektiva vapen i kamp mot alla vägröjare. Blavatsky gjorde vad hon kunde för att trotsa detta livsförgiftande skvaller. Hon gick i manskläder, red grensle på häst (fasansfullt på den tiden), rökte som en skorsten, svor som en borstbindare och skröt med sina oäkta barn. Undra på att hon blev förtalad och fördömd. Hon beklagade sedermera denna utmaning, icke för sin egen skull utan därför att förtalet drabbade även det verk hon fått i uppdrag att utföra för mänskligheten.

³⁴Kampen mot moralismen, det sociala hyckleriets cyniska hatspridande, torde nog få anses utsiktslös, sålänge människorna befinna sig på lägre emotionalstadiet, där hatet utgör individens livselixir.

³⁵När mänskligheten en gång uppnått kulturstadiet, förvärvat attraktionens egenskaper, ha individerna insett moralismens livsfientlighet och slutat döma andra (och sig själva) för deras ”fel och brister”. Till dess regerar självblindheten.

8.9 Satanismen

¹Det onda är allt som motverkar enheten, utvecklingen, självförverkligandet. Det når sin högsta tillspetsning i de individer som ha tillräcklig kunskap om grovfysiska, fysisk-eteriska och emotionala ”krafterna” för att kunna medvetet och systematiskt behärska materien i dessa världar i och för att motarbeta evolutionen. De göra detta genom att arbeta med och för involutionen, vilket för mänskligheten betyder återgång till barbarstadiet. Dessa satanister äro de verkliga härskarna i de nämnda världarna. De ha skenbart större makt än det kollektivväsen som övervakar mänsklighetens utveckling. Men de äro övervakade av ödeslagens kollektivväsen utan att därom ha en aning. Alla deras planer och anslag omintetgöras, såvida de icke tjäna skördelagen. De tjänstgöra, sig själva ovetande, såsom renhållningshjon och bödelsdrängar, såsom dåliga skördens agenter. Därutöver förmå de intet. Däremot kunna de inom frihetslagens ram förvillan och förföra de livsokunniga till att omedvetet bli deras tjänare. De betjäna sig därvid av förespeglingar, som tillgodose alla egoismens illusioner och locka de ovarsamma att så dålig sådd, vilket också fördröjer utvecklingen.

²Vad som skiljer planethierarkien och svarta logen är att de vita använda endast evolutionsenergi och de svarta endast involutionsenergi. Emellertid är också involutionen en nödvändig manifestationsprocess, och genom att tvinga högre materielag ner i lägre världar och molekylarslag gagna de svarta involutionsprocessen. Detta göra de dock ofrivilligt och ingalunda i avsikt att gagna utan för att motverka evolutionen. De av involutionsmateria formade elementalernas uppgift är att påverka evolutionsväsens höljen och därmed försämra monadernas—

jagens möjlighet att behärska dessa sina höljen, enär den formidabla elementalenergien är starkare än jagens, innan dessa förvärvat förmåga att tillgodogöra sig de starkare evolutionsenergierna i höljenas tre högsta molekylarslag (1-3). Det är i högsta grad oberättigat att söka försvara satanisternas arbetsprodukter (elementalernas existens) med att kalla människans uppfattning av det onda för misstag, därför att själva involutionsprocessen är nödvändig. Ständigt på nytt förbluffas västerlänningen av den indiska mentaliteten, som kan förneka existensen av såväl materien som det onda. Båda äro verkligheter, och det onda är en fasansfull realitet och måste under alla förhållanden betecknas såsom ont. Man gagnar ingen med att vålla begrepps-förvirring. Det finns andra sätt att påvisa differenser än genom absolutifiering av begrepp. All absolutifiering är ett misstag, som vi borde ha kommit ifrån på högre mentalstadiet med perspektivtänkande.

³Alla politiska eller religiösa regimer, som förbjuda tankefrihet, yttrandefrihet och tryckfrihet, äro svarta logens agenter. Mänsklighetens totala livsinstinkt är sund, men folken låta sig idiotiseras, framför allt ifall de låta behärska sig av fruktan, som är satanisternas förnämsta vapen.

⁴Hur inrotad fiktionen av sataniska läran att ”människan är född i synd” blivit, framgår av att ockultister, som få höra att också 45-jag gifta sig, tvivla på detta faktum. Men organismen är en gudomlig naturprodukt och har sin stora uppgift i medvetenhetsutvecklingen. Allt naturligt är gudomligt. Men satanisterna ha lyckats idiotisera och brutalisera mänskligheten.

⁵En smula eftertanke borde säga ockultisterna, att 45-jag måste gifta sig för att dels förädla rasen, dels erbjuda 45-jag och ännu högre jag lämplig organism och lämplig uppväxtmiljö.

⁶”Det bästa hos människan är hunden.” Eller som Schopenhauer uttrycker det: ”Ju mera jag lär känna människorna, desto mer älskar jag hundarna.” Det har fog för sig. Hunden har nått lika högt inom djurriket som en människa på gränsen till övermänniskoriket. Majoriteten av mänskligheten befinner sig fortfarande i närheten av barbarstadiet. Men icke heller den övriga delen har någonting att skryta med. Vilseledda och idiotiserade av satanisterna ha vi alla genom årmiljonerna begått en otrolig mängd ogärningar av alla slag. Och den som tror sig vara fri från brister, fel och laster, torde få göra ännu behövliga erfarenheter i detta liv eller kommande inkarnationer. ”Vi ha alla del i mänskligheten,” och detta esoteriska axiom utsäger mer än moralisterna äro i stånd att fatta. Många, som uppnått humanitetsstadiet och alltså ha helgonstadiet bakom sig (en gång för alla förvärvat emotionala attraktionens alla egenskaper, i följande inkarnationer latent), ha enligt skördelagen tvingats begå för utomstående obegripliga misstag, olösbar gåta för samtid och eftervärld. De kunna skatta sig lyckliga som icke behövt göra dylika erfarenheter. Det beror på dem själva, om de ska slippa sådana för framtiden.

⁷Det kan anses vara en av satanismens ständiga triumfer, att de svarta nästan alltid lyckas ”oskadliggöra” de andliga banbrytarna och omintetgöra deras av planethierarkien tilltänkta insats i mänsklighetens utveckling genom att mobilisera moralisterna med deras cyniska konventionalitet att fälla moraliska förintelsedomar över ljusbringarna. Det är också en faktor att räkna med för de tänkare som studera livslagarna och i detta fall den mänskliga kollektivitetens gemensamma sådd och skörd.

8.10 Människokännedom

¹En gammal vis man sade, att historien och livserfarenheten lärt honom, att det värsta som kunde hända någon var ”att falla i människohänder”. Det säger en hel del om mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium. I många avseenden befinner den sig fortfarande i närheten av barbarstadiet.

²Man kan lära mycket av att studera rättsuppfattningarna på lägre stadier. Genom att komma till insikt om hur det icke bör vara, kan man så småningom kanske nå fram till hur det bör vara. Visheten är i många hänseenden kännedom om det negativa. Livserfarenheten består mestadels i dylik vetenskap. Människorna ha haft alltför få tillfällen att lära av individer på högre stadier, hur

de skulle reagera i en mängd av livets otaliga situationer. Risken för väsenlös efterrapning förefinnes givetvis alltid. Och den risken blir allt större, ju mer historiska personligheterna avklätts individualitet och temperament och framstå såsom blodlösa abstraktioner. Biografier ska skrivas endast av dem som länge levat tillsammans med de stora, äga någon förutsättning att förstå dem och icke misstolka allt, icke av "historiker", som konstruera, tro och anta och basera sina karaktärsteckningar på förmodanden och "psykologiska" slutsatser.

³Det finns många olika slag och många olika grader av hat från intensivaste repellerande tendensen på barbarstadiet till resterande tendens på kultur- och även humanitetsstadiet (47:5). Dessa slag och grader ha fått många olika beteckningar. Livsokunnigheten, som tror sig kunna bedöma allt, ser ofta ingen skillnad mellan olika slag och misstolkar allt som har med egenart och temperament att göra. Det finns ingen möjlighet för dem på lägre stadier att bedöma dem på högre. Att de omöjligt kunna inse detta, är också givet. Och demokratiska respektlösheten och vanvördnaden omöjliggör rättelse.

⁴Livsokunniga ha ingen aning om hur påfrestande, irriterande, kraftförbrukande det kan vara för "högre väsen" att evigt missförstås av dessa alltid förmättna, vanvördiga, hatfulla individer, om vilka man kan säga, att deras "förtjänster" i huvudsak synas vara till för att maskera deras fel.

⁵Känslan för vad individerna mena vara rätt och orätt medför en spontan reaktion vid varje rättskränkning. Beroende på individens nivå och graden av rättskränkning tar sig denna reaktion olika uttryck. På barbarstadiet är likaförlikaprintipen förklarlig.

⁶Mänskligheten på denna sorgens planet har genom att låta sig ledas av svarta logen hämmat sin medvetenhetsutveckling och sått fasans sådd med namnlöst lidande som följd. Vi ha alla i stort sett endast odlat alla dåliga egenskaper till högt procenttal och försummat att förvärva goda. Det är ett faktum, som alla moralister borde betänka i stället för att i otrolig självblindhet anse sig förträffliga. Med rätta såg också Bertrand Russell i moralisternas konventionella hyckleri det mest svåråtkomliga onda i människan. Teologiska fiktionen om syndaförlåtelsen, ett hån mot livslagarna och livets oblidkeliga rättvisa, har också bidragit till moralisternas självförträfflighet. Man har ju gjort sig syndfri, så att man kan "kasta första stenen". Med en dylik rättsuppfattning följer också den allmänna rättsförvildningen, som vi alla fått lida av under årtusenden.

⁷I stället för att se på det goda och hjälpa alla att utveckla de goda egenskaper, som finnas såsom anlag hos alla, göra både teologer och moralister allt de kunna för att stirra på det onda och därmed förstärka det. Längre i livsförvändhet är det nog svårt att komma. Det är hög tid på att människorna äntligen börja inse satanismen i dylik teologi och moral. De som döma äro hat-människor.

⁸I detta sammanhang bör beaktas, att samma individ av somliga kan anses mycket god, av andra mycket dålig. De som alltid se det sämsta, vittna därmed om sina repellerande vibrationer och att de leva i de lägre emotionalregionerna. Vi påverka alla omedvetet med våra vibrationer. En mycket ädel människa förstärker med sina vibrationer vad som finns hos andra och gör därmed den dålige ännu sämre. Därför blir hon också oftast hatad, desto mer ju ädlare hon är.

⁹Intoleransens princip innebär i sig upphävandet av individens frihet. Den måste leda till allas krig mot alla. Esoterikern har fått lära sig att glädjas åt allas åsikter, glad över att individen alls brytt sig om att skaffa sig åsikter. Det är alltid ett framsteg. Man får icke begära för mycket av människorna.

¹⁰Religion och moral i sin nuvarande utformning äro de verkliga grunderna till intoleransen. De äro repellerande och tjäna hatet i alla dess otaliga uttryckssätt. Det kan aldrig bli någon verklig åsiktsfrihet (svarande mot de olika utvecklingsnivåerna), sålänge hatet regerar mänskligheten.

¹¹För en esoteriker är levnadskonst, levnadsvandel icke moralitet utan logisk tillämpning av vunnen insikt om livslagarna. Moralisk värdering är livsokunnighetens fiktion och har alltid visat sig bero på total brist på självkänedom, alltid förbunden med omedvetet hyckleri (tyvärr ofta även medvetet) och önskan att kunna nedvärdera andra.

¹²De s.k. helgonen ha med få undantag visat prov på såväl fanatism som hat och fördömande.

Det är hög tid att "detronisera" helgonglorians patent på allvetenhet. De verkliga "helgon" jag känt ha alltid varit ödmjuka och insett sin nästan totala livsoduglighet ("ofullkomlighet"). För dem var moralisk värdering av andra totalt utesluten.

¹³Religionerna ha bland de otaliga misstolkningarna av verkligheten och livet bibringat mänskligheten den fiktionen, att en frälsare måste vara en lärare, en förkunnare, en profet etc. Planethierarkien hävdar, att alla människor måste bli "frälsare", innan de kunna uppgå i femte naturriket. Frälsare äro alla som göra sin insats i evolutionen: statsmän, "filosofer", vetenskapsmän, konstnärer etc. Moralisterna med sitt underlägsenhetskomplex och sin repulsion (hat), som måste draga ner all storhet i dyn, ha alltid fördömt alla dessa stora på grund av deras ofrånkomliga defekter. (I regel större än annars, emedan de dels försummat vissa sidor i sitt återförvärv, dels deras mäktigare energier förstora bristerna.) Moralisterna vittna därmed om sin livsokunnighet och oförmåga av riktig värdering. En människa skall bedömas (om hon nu ovillkorligen måste bedömas) efter sin insats, efter det supernormala hon utfört och icke efter sina fel och brister. Även om ett geni gäller, att "hjärtat känner sin egen bitterhet". Men gentemot människors tadel kan det resa sitt huvud högt. Skulle det bedöma andra med den måttstock, med vilken moralisterna döma, så vore det synd om dem. Det enda moralisterna ha att komma med är sitt stackars hat, den värsta av alla defekter. Men så stor är livsokunnigheten, att barnen alltifrån spädaste åren tränas att förakta.

¹⁴Då och då uppröres hela mänskligheten över en jätteskandal, som visar nationens utvecklingsnivå. I något mindre format visar det sig i en skandal, som berör vissa högt uppsatta personer i samhället. Den okunnige säger, att de och de äro sådana. Individer utpekas som särskilt "svarta får" eller "fula fiskar". Den livserfarne ser saken på ett helt annat sätt. Det individuella i företeelsen bortfaller, och det generella framträder. Sådan är mänskligheten, när förhållandena möjliggöra dylikt. Sådant händer i större eller mindre skala överallt på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium. Men det är endast i sällsynta undantagsfall, som det kommer till allmänhetens kännedom. Den värlöse är rättslös, eftersom inga bry sig om att "offra" sig för saken.

¹⁵Det hör med till den eviga rättvisans lag, att allting har ett pris och att alla lån förr eller senare måste återbetalas. När livets slutliga balans görs upp, är frågan: stämmer debet och kredit? Den som ger han får. Hela livet är ett givande och tagande, frivilligt eller ofrivilligt. Ingen har fått mer, när slutkontot görs upp. Det är därför avunden är grov livsokunnighet, bortsett från att den är hatets omdömeslöshet.

¹⁶Alla känna sig oförstådda, missförstådda. Det borde lära dem att de själva också misskänna alla. Sedan kanske det kan bli allvar av försöken att studera förutsättningarna för förståelse.

¹⁷Först hos dem på kulturstadiet, hos dem som söka det högre emotionala, finns erforderlig motståndskraft mot det eviga skvallret och förtälet. De övriga anamma giftet, emedan det stimulerar repulsionen.

¹⁸Eftersom allting, som tyder på högre nivå, inflammerar jämlikhetskomplexet, får den som "kastar pärlor" ur egen fatabur, också sota för det. Risker är kanske icke så stora, när man citerar vad andra sagt, enär det då uppfattas såsom "dåligt omdöme". Diktare ha den fördelen, att de kunna lägga sina vishetsord i andras mun och därtill låta någon lämpligen få avhåna det, så att udden bryts, som moralisten annars alltid uppfattar såsom riktad mot sig.

8.11 Gyllene medelvägen

¹Skall man alls använda moralisternas primitiva rättsbegrepp (dygd och last), så är enligt esoteriken allt last som strider mot livslagarna. Till dessa laster hör nyfikenheten, därför att den inkräktar på andras rätt att ha sitt privatliv i fred för andras intrång.

²Dygd är förmågan att välja rätt, att finna gyllene medelvägen mellan ytterligheterna.

³Motsatsen mellan rätt och orätt visar människan en medelväg att gå, den "gyllene medelvägen". Ju mer individens rättsuppfattning förfinas, desto smalare blir vägen, tills den blir

den knivskarpa väg som planethierarkien talar om. Då först är man på den säkra vägen.

⁴Landets lagar ange yttergränserna. De i kulturmiljö genom rättsinstinkten alltmer förfinade normerna ("så gör man inte") utvecklas till "taktfullhet", varigenom vägen blir allt smalare.

⁵De som tala om "vita lögners" berättigande, gå ännu på en ganska bred väg. Hit hör även nyfikenhet och skvaller, intresse för andras person.

⁶Utvecklingsnivån framgår ganska väl av rättsuppfattningen.

⁷Insikten upptäcker den gyllene medelvägen. Men konsten att gå är beroende av emotionala balansen mellan attraktion och repulsion.

⁸Där godhet icke ingår förening med sunt förnuft, blir godheten en last och grund till att förnuftslöshet och godtycke i stor utsträckning få regera.

⁹Den godhet som är flathet lämnar fältet åt fräckheten, cynismen, utnyttjandet.

¹⁰Den godhet, som låter det onda regera, blir medskyldig i det som ondskan åstadkommer.

¹¹Det är god sak att vara självkritisk. Men det får ej bli överdriven, sjuklig sådan. Somliga ta alltid parti emot sig själva ända till självuppgivelse. De inse ej, att rätt är rätt oberoende av du eller jag. Jag kan omöjligt alltid ha orätt. Det är absolutifierad omdömeslöshet. Jag kan ha rätt trots att det är jag. Dyliga tillstånd vittna om livsförstörande moralkomplex, vilket kristendomen gjort allt för att uppamma och förstärka.

8.12 *Sunt förnuft och balans*

¹Du skall älska din nästa såsom dig själv men icke mer. Det gäller att i allt handlande undvika ytterligheter. Att hjälpa så, att man själv går under till ingen nytta utan tvärtom faller andra till last, är misstag.

²Giv åt den som beder dig, om du har och kan ge med urskillning, så att du icke lägger hyende under lasten. Allting måste göras med urskillning. Felet med de s.k. kristna buden är att de ha absolutifierats att gälla under alla förhållanden, vilket är rena galenskapen. De voro inga bud utan fingervisningar för dem som förvärvat sunt förnuft, icke för de livsokunniga.

³Krav från andra, orimliga och omätliga, visa att ingen regel får absolutifieras, vilket leder till ytterlighet. Den som alltid är beredd att uppoffra allt för vad som helst, har förlorat egen livsuppgift ur sikte. Krav från andra äro alltför ofta oberättigade intrång på förbjudna området, över gränsen till individens privatliv (tanke-, känslö-, handlingsliv inom gränsen för allas lika rätt). Dylig kränkning är det individens skyldighet att tillbakavisa.

⁴Somliga ta alltid parti emot sig själva, ända till självuppgivelse, därtill drivna av missuppfattad plikt-känsla. Detta är icke sunt förnuft. Det är sjukligt, när individen hellre låter sig uppätas av ohyra än befriar sig ifrån den, om så skulle vara genom att döda den.

⁵Mänskliga sentimentaliteten har i stor utsträckning varit hinder för förnuftig livsinställning och förnuftigt umgänge med människor.

⁶"Hänsyn" betyder ofta att man alldeles i onödan finner sig i oefterrättliga förhållanden.

⁷"Det är synd om den människan" gör att man lägger hyende under lasten och låter idiotien regera.

⁸Det är stor skillnad på kompromiss och anpassning. Utvecklingen innebär en kontinuerlig anpassning. Däremot är kompromiss ett dagtingande med egen rättsuppfattning och ruinerande för karaktären.

⁹Engelska uttrycket "benefit of the doubt" (tvivlets förmån), att icke "utesluta möjligheten" till någons förmån, vittnar gott om engelsmännens sinne för "fair play" och "common sense".

¹⁰Vår tids erotiska lössläpplighet är dels en reaktion mot den puritanska fanatismens sexualtabu och den psykologiska mörkläggningen av allt som rörde sexualitet, dels ett ofrånkomligt resultat av den överhettade erotiska atmosfär som framkallats av att film, teater, kolorerad veckopress och romanlitteratur sjunkit ner till pornografiens nivå. Man torde kunna motse nya överdrifter åt båda hållen, innan balans inträtt.

¹¹Askesen motverkar den inre friheten. Puritanen liksom alla ”dygdemönster” är livsfientlig.

¹²Överdriven önskan att äga föder avund. Överdrivna begär efter lustsensationer göra individen till bl.a. frossare, drinkare, vållusting. Överdrivna krav på mentala sensationer göra individen till fanatiker. Alla fel äro brist på balans, och alla sakna vi denna nödvändiga egenskap i något avseende.

¹³På barbarstadiet uppfattas arbetet såsom ont (en ”förbannelse”). Man måste ha nått över det stadiet för att inse, att när livet är som bäst, är det arbete och möda.

¹⁴Vi misslyckas i livet, om vi icke förstå att betjäna oss av det ”onda”, av lidanden och motgångar på rätt sätt.

¹⁵Det onda är ofullkomlighet och beror på okunnighet och oförmåga. Mänsklighetens liksom individens historia är en historia om livsmisstag. Det är genom dem vi lärt att undvika misstag, att finna vår väg. Det onda är det som motverkar friheten, enheten, utvecklingen och självförverkligandet. Det onda är dålig skörd. Det onda är dålig sådd.

8.13 Ideal

¹Att uppfatta det positiva i alla ideal är levnadskonstens huvudproblem, att överblicka dem i deras sammanhang är slutmålet för mänsklig vishet.

²Alla verkliga ideal kunna härledas ur strävan efter fulländning.

³Det ligger i regel många liv mellan erhållen vetskap om ett ideal, insikt om dess önskvärdhet, förståelse för dess nödvändighet och slutligen förvärvat förmåga att förverkliga det.

⁴Ideal anpassade till en viss utvecklingsnivå, alltså närmast intill den nivå individen uppnått, kan förverkligas, ifall individen målmedvetet strävar därefter.

⁵Många ideal förefalla utopiska, ligga alltför högt, vilket religionshistorien synes mena, eftersom en kristendomens dogm hävdar, att människan är oförbätterlig.

⁶Livsokunniga moralismens absoluta krav på överensstämmelse mellan lära och liv ha de på humanitetsstadiet alltid insett vara orimliga. Vore människan fullkomlig, behövde hon ej inkarnera. Därtill kommer, att de stora felen äro oss påtvingade enligt skördelagen för att vi ska få lära oss att icke döma. Ty de som döma ska bli dömda. Därmed sammanhänger att vi icke kunna se våra verkliga fel.

⁷Lära och liv sammanfalla, när läran är anpassad till den nivå individen uppnått.

⁸De egenskaper, vi en gång förvärvat, finnas såsom anlag. Men för att de ska aktualiseras fordras, att de få tillfälle att aktiveras, att utvecklas på nytt.

⁹Många fel och brister ligga under vår verkliga nivå och bero då på att vi ansett dem så oväsentliga, att vi aldrig brytt oss om att göra något åt saken. Somliga ha en instinktiv förnimmelse av att de äro ”väsenslösa”. Andra anse, att de icke ha tid att ägna krafter åt att återförvärva de förmågor som skulle lätt avhjälpa bristerna.

¹⁰Det är först, när egenskaperna förvärvats till över 75 procent, som vi i det närmaste automatiskt kunna återuppliva dem, så snart vi insett deras önskvärdhet eller nödvändighet.

¹¹Avståndet mellan ideal och förverkligande kan i vissa fall vara betydligt ännu på humanitetsstadiet men är obetydligt på idealitetsstadiet och obefintligt på essentialstadiet.

¹²Det är betecknande för livsokunniga ungdomsidealiteten, att den aldrig fattar, varför icke alla förverkliga idealen. Det är ju mycket enkelt, bara att göra det. Efter några år börja de inse, att det icke är så lätt, och när de blivit ännu äldre, ha de kompromissat därhän, att ”man måste sikta mot skyn för att träffa skogsbrynet”.

¹³Det fordras egenskaper och förmågor för att förverkliga ideal. Förverkliga de högsta idealen förmå de som närma sig femte naturriket. Människan befinner sig på någon av de 777 mänskliga utvecklingsnivåerna. Hon har de egenskaper och förmågor som motsvara den nivå hon uppnått. De förmågor hon icke förvärvat tillhöra högre nivå. Dem saknar hon. Det är intet fel och ingen moralisk brist.

8.14 Karaktär

¹Det är icke den moraliska ansvarigheten, som uppbygger karaktären. Utan det är karaktären, som bestämmer moralen. Moral växlar med förhållanden, med ras, religion, fördomar etc. Men karaktär är det bestående.

²Den belgiske diktarfilosofen Maeterlinck berör i ett kapitel om uppriktighet den härskande uppfattningen av karaktärens fullkomlighet. Det är ”en steril avhållsamhet, ett slags ataraxi (lidelsefrihet), en nedsättning av det instinktiva livet, som på det hela taget dock är den enda källan till allt annat liv, varav vi lyckas bli delaktiga. Denna fullkomning tenderar att undertrycka alltför häftiga begär, ärelystnad, stolthet, fåfänga, egoism, njutningslystnad, med ett ord alla mänskliga lidelser, det vill säga allt, som utgör vår ursprungliga livsenergi, själva grunden till vår uppehålleddrift, som av intet kan ersättas. Om vi inom oss förkväva alla livets yttringar och ersätta dem med betraktelsen av deras nederlag, skola vi snart icke hava något att betrakta.”

³”Vikten ligger alltså icke på att frigöra sig från lidelsen, laster och fel. Det är omöjligt så länge man är en människa bland människor, och eftersom man med orätt kallar lidelse, last eller fel det som utgör människonaturens egentliga grund.” Men den som kan vara ärlig mot sig själv, skall finna, att även de lägsta och mest själviska drifterna äro oskadliga, såframt man icke är avsiktligt elak, vilket är svårt att vara på en sådan utvecklingsnivå.

⁴Om uppriktigheten säger han, att ”den uppriktigaste och ärligaste människa har rätt att för andra dölja det mesta av vad hon tänker och känner”. Man måste alltid tänka på vem man talar med för att icke bli missförstådd. ”Varje sanning, så snart man icke har att göra med lika utvecklade, måste först anpassas, innan den kan verka som en sanning.” Och han tillägger, att Christos själv säkert skulle ha uttryckt sig annorlunda, om han talat till en Platon i stället för till galileiska fiskare. ”Uppriktighetens rike börjar först, där denna anpassning icke längre är nödvändig.”

⁵”Hittills har man känt sig som en brottsling och ständigt levat på sin vakt. Man visste då ännu icke, att varje människa har rätt att vara sådan hon är, att det i hennes ande och hennes hjärta lika litet som i hennes kropp finns något skamligt.”

⁶Citaten från Maeterlinck visa, vilket arbete det kostar varje tänkande människa att befria sig från religionsmoralismens idiotisering. Den har fått människan därefter, att hon känner sig urusel och oförbätterlig och skäms för sina ofrånkomliga laster, fel och brister, skäms för att vara människa, skäms för att icke ha uppnått en högre nivå, skäms för att vara ofullkomlig. ”Ich bin kein ausgeklügelt Buch. Ich bin ein Mensch mit seinem Widerspruch.” Vi äro alla alltigenom fulla av motsägelser, fulla av både goda och dåliga (mest dåliga) i en enda röra. Detta ändras under utvecklingens gång genom tusentals inkarnationer. Men det är idiotiskt och sataniskt att lägga det fruktansvärda kravet på människorna, som moralisterna och fariseerna i alla tider gjort, att människan skall vara annorlunda än hon är, att hon skall vara fullkomlig. Vilken präst har rätt att förkunna en dylik livslögn? Vilken präst motsvarar de krav han ställer på andra?

8.15 Rättsfostran

¹Envar har rätt till egen uppfattning. Man önskade kanske, att envar skaffade sig en sådan. Men de flesta äro oförmögna därtill. Vad man har rätt att fordra är att ingen påtvingas någon viss lära utan får tillfälle att välja den som bäst motsvarar bedömningsförmågan, den egna utvecklingsnivån. Därmed ökas också möjligheten att själv reflektera. Självinitierade medvetenhetsaktiviteten hämmas genom blinda trossystem. Verklighetssinnet och logiska reflexionsmöjligheten förstöras genom orimliga system.

²Det viktiga är att bibringa de unga insikten, att kränkning av andras rätt leder till ett rättslöst samhälle, att allmän välvilja och riktiga mänskliga relationer är förutsättning för rättssamhälle.

³Rousseau predikade ”återgång till naturen”. Därmed menade han befrielse från den

förkonstling och onatur, som alltid utmärkt den europeiska kulturen. Denna samhällsordning vilar på ohållbara grunder, på falsk religion, på förljugna moraliska konventioner, på felaktig livssyn i så gott som alla avseenden. De antikonventionella begå misstaget att förakta härskande konventioner utan att kunna uppvisa riktigare livsnormer, som de sakna förutsättningar och förståelse för. Man förbättrar icke bestående ordning genom att ställa till med kaos. Vad vi behöva är en ny livssyn, grundad på kunskapen om verkligheten och livet och framför allt på livets lagar. Och esoteriken erbjuder oss en överlägsen sådan, överlägsen allt vad alla historiska livsåskådningar mäktat, man vågar påstå, någonsin kunna åstadkomma. Det gäller att ersätta hycklerikonventionerna med enkelhet, omedelbarhet, naturlighet, vara sådan man är och icke efterapa eller låtsas vara "en annan" än man är. Barnen i skolan borde kunna bibringas takt, hänsyn, vänlighet, hjälpsamhet, respektera varandras egenart och icke fordra likformighet, som hör till apstadiet. Det är så litet man behöver göra för att undvika onödiga friktioner. Det är icke nödvändigt att vara barbar ens på barbarstadiet. Man kan ha ett ideal att beundra. Man är icke tvungen att förakta allt och alla. Man behöver icke förlöjliga allt man icke begriper.

⁴Se upp med alla som arbeta för söndring, avund, hat, förtal, förakt, fruktan, oro, tvivel! Deras förnämsta förgiftningsvapen är moralen. Se upp med moralisterna, som äro de verkliga hycklarna! Så litet ha de kristna lärt av de symboliska uttalandena i evangelierna: domen över fariseerna (de som döma), "den som är utan synd, kaste första stenen", "du som är i samma fördömelse" och flera liknande. Varför? Därför att hatet alltid vill döma.

⁵Se upp med dem som vålla indignation! Tag intet intryck av dem som äro okunniga om livets lagar!

8.16 *De tolv essentiala egenskaperna*

¹De tolv essentiala egenskaperna, motsvarande de tolv som utvecklas under inkarnationerna på humanitetsstadiet och i de tolv zodiaktecknen (de tolv zodiakegenskaperna, utförande Herakles' tolv arbeten) kunna endast tillnärmelsevis antydast med de bekanta mänskliga egenskaperna. Det följande är ett försök att gruppera några av de nödvändigaste egenskaperna under de essentiala. Att de i visst avseende kunna betraktas såsom särskilt betecknande för de olika departementen och företrädesvis förvärfvas genom erfarenhet på olika utvecklingsstadier och i de sju viktigaste höljescentra, är påtagligt. Definitiva besked från planethierarkien saknas ännu.

²1 Livstillit

trygghet, säkerhet, tillförsikt, bekymmerslöshet
tro, hopp, förtroende
lagtillit, mod
insikt om att det icke finns något misslyckande
insikt om att allt är förutsett till det bästa
tilltro till livets krafter i oss
frihet från: fruktan, oro, avund, misströstan.

³2 Självtillit

självbestämmdhet, självkritik
frimodighet, segervisshet
självkontroll, balans
själv avgöra vad som är gott och rätt
frihet från diverse komplex: synd, skuld, skam, underlägsenhet,
misströstan, auktoritetsslaveri, "sjukt" samvete, blyghet.

⁴3 Laglydnad

plikt känsla
måttfullhet, gyllene medelväg
ärlighet, hederlighet
uthållighet
frihet från: envishet, egenvilja, fanatism.

⁵4 Rättrådighet

sannhet
rättrådighet, rättvisa, uppriktighet
vederhäftighet, saklighet, ärlighet.

⁶5 Opersonlighet

oberördhet, oåtkomlighet, osårbarhet, ”likgiltighet”
självglömska, omedelbarhet, enkelhet, spontaneitet
oberoende av andras omdömen, oberoende
harmlöshet, oförarglighet
”icke centrum i sin cirkel”
”att vara naken är att vara oskyldig”, känsla av oskuld
okonstlad, naturlig, osjälvisk
opartiskhet, frigjordhet
tolerans
frihet från: självmärkvärdighet, självupptagenhet, inbilskhet,
självbedräglighet, självhärlighet, skryt, fanatism, fåfänga,
begär efter erkännande, självhävdelse.

⁷6 Offervilja

altruism, oegennyttia
avsägelse av makt, ära, rikedom, frosseri
frikostighet, generositet, storsinnet
tjänande
arbetsamhet, duglighet, ordentlighet
sublimering
mod
frihet från: högmod, girighet, ärelystnad, egennyttia, egoism,
begär, krav, fordringar, tvångskänsla, inre och yttre förbud.

⁸7 Trohet

lojalitet, pålitlighet, ståndaktighet, oföränderlighet
tacksamhet, hängivenhet, ansvarskänsla
plikttrohet, hederlighet.

⁹8 Förtegenhet

tankekontroll, uppmärksamhet, vaksamhet
stillhet, ”låt din stridssång tystna”, insamling
”icke-motstånd”, acceptera livet
frihet från: negativism, kritik, sladder, skvaller, opposition,
vrede, missnöje.

¹⁰9 Livsglädje

glädje, lycka, sällhet
innerlighet
”livet är underbart”
”utlopp”, frigörelse
lust är kraftkälla
oreserverat ge sig hän åt livet
optimism
frihet från: bitterhet, sorg, lidande, undertryckande, komplex,
hämningar, glädjeförstörande moralism och idealism,
missnöje, flabb och flin, självplågeri.

¹¹10 Målmedvetenhet

energi, kraft, effektivitet
positivitet
fasthet, orubblighet, trygghet
livsvilja, självförverkligande
jag kan, jag vill, jag vågar, jag skall
mod
uthållighet
frihet från: tanklöshet, självuppgivenhet.

¹²11 Vishet

kunskap, insikt, förståelse
sunt förnuft, omdömesförmåga, levnadskonst
ödmjukhet
frihet från: dogmatism, moralism, högmod.

¹³12 Enhet

attraktion, kärlek, godhet
beundran, tillgivenhet, deltagande, vänlighet
respekt, vördnad, dyrkan
takt, finkänslighet, hänsyn
tjänande, tålmod
sympati

tolerans
identifikation
frihet från: hat, hämnd, illvilja,
moralism, taktlöshet, förakt.

Ovanstående text utgör uppsatsen *Rättsuppfattning* av Henry T. Laurency. Uppsatsen ingår i boken *Livskunskap Ett*.

Första upplagan 1986, andra upplagan 2011.

Copyright © Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 1986 och 2011.